

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΑΡΧ.
3

ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥ- ΧΟΥΣ:

**Πανκόσμιος πολι-
τική ανασκόπησης.**
Τα διεθνή γεγονότα της
εβδομάδος.

**Ἀνθισμένες να-
ζίες.**
Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Κ. ΣΠ.
ΜΕΛΑ.

**Ἀνατολίτικες ἱ-
στορίες.**
Γραμμένες ἀπὸ τὸν Κ. Μ.
ΟἸΛΗΝΤΑ.

**Καὶ ἔκλαψα... ἔ-
κλαψα πολὺ.**
Διήγημα τοῦ Κ. Δ. ΒΟΥ.
ΤΥΦΑ.

**Ἐνοικιάζεται δω-
μάτιον μετ' ἐπί-
πλων δι' ἐργένην.**
Ἐπικαίρη εὐθυμογραφικὴ
ἔρευνα διὰ τῶν ζῶντων
φοιτητῶν μας.

**Ἀπὸ τὰς μεγαλο-
πρεπεῖς στέφεις
τῶν Φαραῶ μέχρι
τῆς σεμνῆς ὀρκω-
μοσίας τοῦ Φα-
ροῦκ τοῦ 1ου.**
Περιοπούδαστον ἄρθρον
τῆς δίδος ΔΑΝΑΗΣ ΣΤΡΑ-
ΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

Πρωτοβρόχι
Εὐθυμογραφικὴ ἐπικ. ἱρό-
της.

**Φθινοπωρινὸ μῆ-
νυμα.**
Προτύπον διήγημα τοῦ
Κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ.

**Βασανιστήρια τῶν
κιτρίνων.**
Οἱ Κινέζοι ἀνήγαγον σὲ
τέχνη τὰ βασανιστήρια.

Καλὰ κρασιά!
Μία σελίδα γιὰ τοὺς κρα-
σπατέρες.

Ἰγνάτιος Λοῖόλα
Ὁ Ἰσπανὸς ἱππότης ποὺ
ἔγινε ἅγιος.

**Χρηματιστὴριο ν
τοῦ Χόλλυγουντ.**
Ὅλα τὰ τελευταῖα κινη-
ματογραφικὰ νέα.

Βάσκο ντέ Γκάμα
Ὁ μεγαλύτερος θαλάσσο-
πόρος.

Ὁ μεγαλύτερος σύγχρο-
νος ντέκτεκτὶς τῆς Κίνας.
Μυθιστορήματα — Εὐθυμο-
γραφίαι — Νέοι Λογοτέ-
χναι — Μουσικὸν τεμάχιον
— Παιγνίδια ἀπὸ ὅλων τὸν
κόσμον — Ἐγκυκλοπαίδει-
κά κλπ.

Ἀρ. τεύχους 12α

Ἡ Μαρχαρίτα Πέρρα ἔφθασε!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΗ ΣΕΛ. 8

Ο Κάπρης έπαψε περιμένοντας να σταματήσει το χτύπημα της καρδιάς. Και όταν ο τελευταίος ήχος της έτρεξε στον αέρα, τρεμουλιαστές, εξακολουθούσε την όμιλία του, αλλά πολύ πιο ήρεμα, γύρω στο λαϊκό του το σάλι του, που του χε ξεφύγει.

—Πόσους και πόσους δεν έχουμε απομονώσει; Ι έλεγε. Πόσοι που γνωρίζουμε μία φορά κι έναν καιρό, είχαμε κάποια φίλια, αρχίζαμε να τους αγαπούμε και που μία μέρα χωριστήκαμε χωρίς να σκεφτούμε, πως δεν θα δη πια ο ένας τον άλλον! Άλλοι πάλι, που μαζί ηγαλμένα σκεδόν, καθόμαστε στο ίδιο θρανίο, που μία μέρα κι αυτός τους χάσαμε, χωριστήκαμε και δεν τους ξαναείδαμε πιά. Και αργά, αργά σούσανε απ' τη μνήμη μας και μάς εινε αδύνατο να τους θυμηθούμε!... "Ισως μένει, θαείδα όμως στην ψυχή μας, ή μορφή τους κρυμμένη, που μόνο ο ύπνος μπορεί να τη φέρη επάνω στην ενθύμια μας, αλλά όταν ξυπνήσουμε, θα σβύση πάλι, θα κρυφτεί, θα πάει στη θέση της, χωρίς να δής, να συλλαβίσεις τίποτα!...

Πόσο λοιπόν, απ' αυτούς δεν έγινε χαθή, δεν έγινε πεθαίνεις!... Προχτές, το θάρρος ένα τεταίο έβλεπα στον ύπνο μου, ένα τέταίο!...

Είπατε δυο παρές, λέει και καθόμαστε σ' ένα δωμάτιο ψηλά ενός σπιτιού που μία φορά μικρός, είχα κατοικήσει. Από μία μπυλκονοπορτα ανοιχτή, φαινότουσαν δέντρα ενός κήπου και μία λάμψη δυνατή περα στον ορίζοντα!...

Κατά λέγαμε νομίζω, για πεθαμένους, για ψυχές...
—Γιά, μου λέει εσθρικά κάποιος απ' την παρέα μας, δείχνοντας έναν, που καθότανε μαζί μας σιωπηλός, έναν, που τον είδα νάνε σκοτεινός και σαν δένρινο, αυτός εινε πεθαμένος, πέθανε στην Πάτρα!...

—Εγώ το ήξερα και λυπόμουν πολύ γι' αυτό, γιατί ήταν φίλος μου, γνωστός μου παλιός, κι ήθελα να μάθω, για να παραγορησώ την λύπη μου, αν αιάθανετα κι' έτσι που ήταν, ό,τι πριν!...

—Γιά πές μου, τού λέω, και τού είπα τ' όνομά του, πώς σου συνέδεκε, τι αιάθανθηκε;
—Ο πεθαμένος άνοιξε τα χέρια του!

—Ούτε θυμοί μου πού πέθανε, ούτε τί πρόσέλας είπε. "Εργάζα" εκεί μόνο, αφήνοντας το σώμα μου, σαν να πέθανε για μία στιγμή ένα σκοτεινό μέρος!...

—Στράφηκα στους φίλους μου. —Βλέπετε; τούς είπα.

—Ενας απ' τούς κυρίους, που ήταν στην άλλη παρέα, πήρε το κάθισμά του και πλησίασε και κάθισε κοντά στον πεθαμένον.
—Γιά πές μου, πώς...

—"Ήθελε να ρωτήση, να μάθω εκείνο το άνω, το παρόδοξο, το μεγάλο μυστήριο, αλλά το πρόβλημα του πεθαμένου πήρε μία έκφραση στενωχάρη και είπε τραυλίζοντας:

—Αφήστε με!... Πρέπει να πηγαίνω!... Βραδιάζει, δέ μπορώ, πνίγνομαι!...

Κι' αλβήνα έραβόαζε. "Εξέ, ή λάμψη κείνη, που ήταν πριν είχε χαθή και το σκοτάδι έρχεταν.

Σύνησα λυπημένος πολύ, πολύ, και με δάκρυα στα μάτια. —Εκλεισθη.

Ποιός νάταν λοιπόν, εκείνος ο φίλος μου, που τόσο, τόσο μ' έκανε να λυπηθώ, και που ακόμα πού τον σκέπτομαι, δακρύζω;

ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΝΙΤΕΧΛΩΝ

Μια πρωτότυπη έρευνα του «Φαντάζιο»

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ο σεβαστός συγγραφέας μας, ακαδημαϊκός κ. Παύλος Νιρβάνος, τον οποίον είδαμε πρό ολίγων ημερών, είχε την καλυδόννη, ξεφυλλίζοντας προς κέρην μας το πολυεπίδο καρνέ των αναμνήσεών του, να μάς βρή και να μάς διηγήθη ένα πολύ περιεργό οικογενειακό φώσεως έρωτικό σκάνδαλο, εις το οποίον, χωρίς να θέλη, έπαιξε το ρόλο του ζέν - πρεμιέ με πρωταγωνιστριαν όχι καμμίαν άρραϊαν νεαράν με σάρκα και όστά, αλλά μίαν εξαιρεσία ώμορφιάς και τέχνης... κερένια κούκλα.

Όταν ήταν ακόμα φοιτητής, μαζί με τον Γρηγ. Ξενοπούλου, τον Αντώνη Μάτεση και τον Π. Ρωφτόπουλο, τον κλέπτη του Νομοματικού Μουσείου, βγαζόμενος ένα εβδομαδιαίο περιοδικό με τίτλο ή «Αθηνά», του τύπου ή ηηλ κανεσάκι. Κάποτε είχε δημοσιεύσει στο περιοδικό αυτό ένα ευθυμογράφημα με θέμα κάποιον... μύμπα, ο οποίος περνώντας από ένα μοδιτοράδικο κάποιου Γράφα εις την οδόν 'Ερμού, είχε εκλάβει μίαν ώραϊαν κούκλαν που εστόλιζε τη βίτρινά, ως ζωντανή, ως πραγματική γυναίκα με σάρκα και όστα και... καρδιά και θαυμάσεις από τή κάλλη της, άρκεισε να συνκοπερνήν και να της κάνει... κόρτε.

Την επομένην της κυκλοφορίας του φύλλου αυτού, ο άρκεινοτάκτικος και επιμελητής του περιοδικού, κ. Νιρβάνος, έδεχθη εις τόν Πειραιά, στο σπίτι του, την έπικεφην ενός σαραντάρη άγριανθρώπου, ο οποίος εζήτησε να τον δη ιδιαιτέρως. Άφου έδεδαώθη ο άπαισιος έπικεπτης ότι βρήκε τον καταζητούμενον, ευούρλωσε τή μάτια του, έτριξε τή δοντια του, έφερε το χέρι του στην όπισθα τούτην του πανταλονίου του και λέει στον νεαρόν δημοσιογράφον άπειλητικώς:

—Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;
—Ποιός είσαι, τού άπαντή έντραμος.

—Εγώ κόβω κεφάλια εις τή βράνυ στον ντορβά. Ήταν ο ίδιος κηπιτής του μοδιτοράδικου.

Τι είχε συμβή; Άπλούστατο ο αγριανθρώπος αυτός καταστηματάρης, αφού έδεδαώσε τή ευθυμογράφημα, πήγε ελαττικός από τυπογραφείο Κορινθίου, όπου έτυπώνετο το περιοδικόν κι' εζήτησε να μάθω ποιος ήταν ο ύπευθυνος συντακτής της «Αθηνάς». Οι τυπογράφοι, οι οποίοι έζεραν εκ των συντακτών μόνον τον Νιρβάνον, προσέβλεψαν τ' όνομά του και τήν ηθεύοναί τον εις τόν Γράφον, χωρίς να ζήσουν βεβαιώς τί συνέβαινε.

Η συνάντησις αυτή ηρ' όλίγον να είχε πραγματικά, ουκ ανέλας. Ή ζωή του νεαρού δημοσιογράφου διέτρεχε τή σ.ι.μ.η. έκείνη σοδαρώστατον κινδύνον, τον οποίον ζήσυνε κατορθώσας να πείση τόν Γράφον ή δεν ήταν αυτές ο γράφους το η.π.ρ.γ.ν. έπ'έν ενό μονογράφημα, και ότι ασφαλώς ή η.π.ρ.γ.ν. του γράφου τον αυτό, δεν ήτα / α ο.π.γ.ν.

Τον διαπρεπή μουσικοσυνθέτην, καθήγητην τού Έθνικού Ό.δείου και φιλατόν μας κ. Στέφανον Βαλτετισίωτην δεν κατηρώθαμε δυστυχώς να τόν δούμε «κατά μόνας».

Τού εζήτησαμεν να μάς ήη μία έρωτική του περιπέτεια, παρουσία της αυτών του, της συμπαιούς καλλιτέχνιδος του μελοδράματος κ. Όλγας Παπαδιαμαντοπούλου — Βαλτετισίτη, της «Ρεβέκκας» όπως εινε γνωστή εις τούς καλλιτεχνικούς κύκλους. Και μάς διηγήθηκε μόνον αυτό το επεισόδιον:

—Την εποχή τού αδιού κόρτε, με τή νεανικά ιδονικά, την εποχή που ο ρομαντισμός, ή ποι-

σεις, τή άστρα, τή φεγγάρι, ο Μάριος και ή Τίπικα με την καρδιαν υπό πέτραν, έπαιζαν σπουδαίο ρόλο στή ζωή μας κ' έφούντων την φαντασία μας, αυτήν την εποχήν των είκοσι μου χρόνων, περνώντας στή Σύρα από μία γειτονιά είδα ένα κορίτσι στο παράθυρο άκίνητα ώμοια. Μού έκανε έντύπωσι και άρκεια να περνώ και να ξαναπερνώ άς που με χαρά μου είδα πως κ' έκείνη είχε ένδιαφερέη γι' αυτή τή σουλάτσα μου τόσο, ώστε όταν ετόλμισα μία μέρα να τήν καιρετήσω, μού έμειδισεν και σε λίγο έδεχθηκε κ' ένα... ραβασάκι μου που της πέταξα ένα βράδυ και της έξεφραζε τόν... πύρινο έρωτά μου.

Η εποχή όμως έκείνη με τή ιδανικά της είχε και τή κακή της με τήν αυστηρότητα των κοινωνικών συνθηκών, με τούς περιορισμούς των κοριτσιών και μάλιστα στή σαραντάρη εταρχία και στο περιορισμένο αυτό νησί.

Σε κανένα από τή γνωστά σπία δεν έτυχε να συνζήνη, ούτε να εινε γνωστή. Τον περιπάτο τ' ή πλατείας τής Κυριακής ή τις γιορτές δεν κατήρθυνα ούτε να τήν κυττάω καλά - καλά, γιατί η.ν. συνώδευαν παντα οι κέρβεροι της, υπό την μορφήν του μπαμπά και της μαμάς.

Την έκτετασα στο λίγα γράμματά μου να μού γράψη κι' αυτή ή να τήν συναντήσω πουθενά. Μά σιωπούσε και μόλις κανένα βραδάκι στήν πόρτα της έπρόφθανε να μού δώρη βιαστικά τή χέρι ή να μού στείλη από μακριά κανένα φιλή. Φίλε, μαπια άφραδα, έπλετο. Έπί τέλους ένα βράδυ κάπου έλειπαν οι δικοί της και μ' έπεριμενε στήν πόρτα με άνημποννοία.

—Μά δεν εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

—Μά εινε δυνατό, της λέω, να σε βλέπω από κοντά πουθενά;
—Φανταχ ήτε, μού άπαντά με μία προσποιητή ένδυνεια, πως δεν ήπληα άπόψε σ' ένα γάμο με τήν μαμά για να μείνω να σάς εδω. Και να σκεπτήτε ότι είμαι κόρη εις ώραν γάμου! Όλοι οι παγονένοι ώκειαν!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 11 —

